

Gyógyítás a Beteszda-fürdőnél

'A húsvéti ünnepekre Jézus fölment Jeruzsálembé. Volt Jeruzsálemben az úgynevezett Juh-kapu mellett egy fürdő, amelyet héberül Beteszdanak neveztek. Öt oszlopcsarnoka volt, ahol nagyon sok beteg feküdt: vakok, sánták és bénák. Volt ott egy harmincnégy éve beteg ember is. Jézus látta, ahogy ott feküdt, és megtudta, hogy már régóta beteg. Megszólította: „Akarsz-e meggyógyulni?” A beteg azt felelte: „Uram! Nincs emberem, aki levinné a fürdőbe, amikor mozgásba jön a víz. Mire én odaérek, már más lép be előttem.” Jézus erre azt mondta neki: „Kelj föl, vedd ágyadat, és járj!” Az ember azonnal meggyógyult. Fölvette ágyát, és járni kezdett. Aznap éppen **szombat volt**. A zsidók ezért rászóltak a meggyógyított emberre: „Szombat van; nem szabad az ágyadat vinned.” Ő azonban így válaszolt nekik: „Aki meggyógyított, azt mondta nekem: Vedd ágyadat, és járj!” Megkérdezték tőle: „Kicsoda az az ember, aki azt mondta neked, hogy vedd ágyadat, és járj?” A meggyógyult ember azonban nem tudta, hogy ki volt az. Jézus ugyanis továbbment, amikor tömeg verődött össze a helyszínen. Később Jézus a templomban találkozott a meggyógyított emberrel, és ezt mondta neki: „**Látod, most meggyógyultál. Többé ne vétekezzél**, hogy valami nagyobb bajod ne essék!” Az ember elment, és elmondta a zsidóknak, hogy Jézus volt az, aki meggyógyította őt. **A zsidók üldözték Jézust, mert mindezt szombaton cselekedte.**'

Sok gondolatot hordoz ez az evangélium szakasz, nehéz egyetlen fonalat találni, azt kiválasztani, hiszen egy egész fonat áll rendelkezésünkre. Eltekintünk ezért a triviális és nagyon igaz megközelítéskéntől, miszerint mi is valamennyien bizonyos szempontból vakok, bénák, süketek vagyunk, és elvetjük azt a másik igaz és kézenfekvő szempontot is, miszerint a JUH kapun sokan közlekedtek, adtak alamizsnát, vagy mentek tovább közömbösen, de lám, milyen fontos, hogy Jézus ebben a helyzetben nem gépiesen cselekedett, s ezzel példát adott nekünk. Vagy: a példabeszéd arra tanít, hogy mi is valakiknek az „emberévé” legyünk.

Jézus valódi érdeklődéssel fordul a sok beteg között ehhez az egyhez. Kérdése lényegét érint: Akarsz-e meggyógyulni? Eltöltötted már itt az életed 38 évét, nem vagy már fiatal. Súlyos beteg vagy, de lehet ennél nagyobb bajod is. Életformáddá vált a megélhetésnek ez a formája. Rászorulóknak lenni – ez bizonyos felelősségnélküliséget hordoz. Ki tenne terhet egy szegény nyomorékra, ki merne vele szemben követelményeket támasztani? Persze, ha valaki meggyógyul, az mindjárt más. Annak kötelességei lesznek, attól elvárnak ezt-azt, annak tennie kell másokért.

Egészségesen azt gondoljuk, hogy nyomoréknak lenni, vagy modernül mondva: fogyatékkal élni nagyon nehéz és a megszabadulásért mindenki mindent megtenne. Ez azonban koránt sincs így. Van annak kényelme, bizonyos szolgáltatások járnak, bizonyos feladatok elvégzése szóba se jöhet. Rászoruló vagyok: életforma is, életszemlélet is. Rátelepszem a többiekre ebben-abbban, fogyasztom idejüket, sirámaimmal leszívom energiáikat.

Zsák a foltját megtalálja: vannak, akik szívesen segítenek, ki lenne méltóbb erre, mint egy mozgásérült, egy vak, vagy egy béna. Nem is vesszük észre, hogy nem valódi szükséglet szenvedővel van dolgunk. Saját korábbi jötteteink, meg attól való félelmünk, nehogy szívtelennek vagy elutasítóknak kelljen magamat látnom – irreális helyzetekbe sodorhat minket, eltéríthet a saját utunktól.

Szokatlan, és ha az ember felől nézzük, tapintatlan is Jézus kérdése. A lényegre irányul és nem a látszatra. A látszat szerint a betegnek nincs embere, csakis ez az ok, a mentség, és a kifogás, ez a jó hivatkozási alap. Még ha akarnék is, nem lehet, mert a körülmények nem kedvezőek, sőt hiányoznak, a feltételek nem adóttak.

Nehéz szembenéznünk azzal, hogy mennyire megváltozna az életünk, ha valóban akarnánk azt, amit fontosnak tartunk, valóban kezelni tudnánk-e a változásokat, és életünk eddig rutinszerűen létező kereteit képesek lennénk e megváltoztatni? Szokásokról lemondani, új időszámolást – modernül: időmenedzsmentet – kialakítani, felülvizsgálni mindazt, ami elhagyandó, mindazt, amitől „nagyobb bajunk eshet”.

A gyógyult viselkedése további elméleti anyagot kínál számunkra.

Inkább tekintsük a szombati napi gyógyítással kapcsolatos ellenérzéseket. A legjobb cselekedetet is lehet olyan szempontból tekinteni, hogy az rossznak, törvényellenesnek, istenellenesnek bélyegezhető legyen. Ne engedjünk az ilyen kísértésnek!

Vinczéné Géczy Gabriella, Budapest